

DREMPEL 6

Die Vroue Het Dit Eerste Verstaan

Daar is waarhede wat deur studie kom.

Ander deur ervaring.

En dan bestaan daar dié wat die moeilikste is om te aanvaar.

Dié wat die ander voor ons sien.

Vir 'n lang tyd het ek geglo dat ek die waarnemer is.

Die professionele persoon wat ontleed.

Die man wat evalueer.

Die persoon wat interpreteer wat om hom gebeur.

Ek was verkeerd.

Wanneer ek terugkyk, besef ek dat sommige van die belangrikste dinge van my lewe eerste verstaan is deur die vroue wat ek langs die pad ontmoet het.

Nie omdat hulle meer geleerd was nie.

Nie omdat hulle gelukkiger was nie.

Nie omdat hulle inligting besit het wat ek nie geken het nie.

Eenvoudig omdat hulle gesien het.

Op 'n ander manier.

Vinniger.

Dieper.

Minder verstrooid.

Die mans is dikwels betower deur die resultate.

Die vroue, veel meer dikwels, beskou die tekens.

Die man kyk na die rigting.

Die vrou kyk na die beweging.

Die man luister na die woorde.

Die vrou luister na wat die woorde vermy om te sê.

Natuurlik is dit nie altyd so nie.

Maar dikwels genoeg om aandag te verdien.

In my professionele lewe het ek buitengewone vroue ontmoet.

Bestuurders.

Medewerkers.

Kliënte.

Direkteure.

Moeders.

Dogters.

Vriendinne.

Baie het van verskillende lande gekom.

Verskillende tale.

Verskillende kulture.

En tog het hulle 'n gemeenskaplike eienskap besit.

Hulle het die mense verstaan voordat die mense hulself verstaan het.

In die begin het ek hierdie vermoë as 'n intuïsie beskou.

Met verloop van tyd het ek dit menslike ervaring genoem.

Want terwyl baie na die data gekyk het, het hulle na die mense gekyk.

En die mense loop altyd die data vooruit.

Wat in die syfers gebeur, begin byna altyd in die mense.

Baie veranderinge wat my pad sou verander het, is eerste deur 'n vrou uitgewys as deur my.

Soms was dit klein besonderhede.

'n Sin.

'n Stilte.

'n Besorgdheid.

'n Skynbaar marginale opmerking.

Niks spektakulêr nie.

Niks teatraal nie.

En tog, maande of jare later, het daardie woorde teruggekom.

En hulle was korrek.

Met verloop van tyd het ek geleer om te luister.

Nie uit hoflikheid nie.

Uit intelligensie.

Want die wêreld is te kompleks om vanuit 'n enkele perspektief verstaan te word.

Elke mens sien 'n deel van die pad.

Niemand sien die hele kaart nie.

Die vroue wat deur my lewe getrek het, het my iets geleer wat geen maatskappy my sou kon leer nie.

Dat die verhouding voor die transaksie kom.

Altyd.

'n Kontrak kan 'n ooreenkoms skep.

'n Verhouding kan vertrouwe skep.

En die vertrouwe oorleef wanneer die kontrak nie meer genoeg is nie.

Ek het baie magtige mense alles sien verloor weens 'n gebrek aan vertrouwe.

En skynbaar broos mense wêreldes sien bou danksy dit.

Wanneer ek teruggedink aan die vroue
teenwoordig in my storie, dink ek nie aan die
rolle nie.

Ek dink aan die onsigbare bydraes.

Aan wat hulle bygevoeg het sonder om krediet
te ontvang.

Aan die vermoë om verskillende dele van die
werklikheid bymekaar te hou.

Die familie.

Die werk.

Die verhoudings.

Die wonde.

Die hoop.

Baie mans pak die lewe aan as 'n reeks
doelwitte.

Baie vroue pak dit aan as 'n netwerk van
verbindings.

Miskien is dit hoekom hulle dikwels vroeër by
sekere gevolgtrekkings kom.

Hulle sien die bande.

Hulle sien die uitwerkings.

Hulle sien die gevolge.

Ek onthou 'n tydperk van my lewe waarin ek
oortuig was dat ek alles alleen moes oplos.

Dit is 'n wydverspreide siekte onder die mans.

Om te dink dat die krag met
selfgenoegsaamheid saamval.

Om te dink dat om hulp te vra 'n swakheid is.

Om te dink dat kwesbaarheid 'n gebrek is.

Dit was vroue wat daardie oortuiging
afgebreek het.

Nie met groot toesprake nie.

Met die voorbeeld.

Deur my te wys dat die ware krag nie daarin
bestaan om alles te dra nie.

Dit bestaan daarin om bande sterk genoeg te
bou om nie alles alleen te hoef dra nie.

Dit was 'n rewolusionêre ontdekking.

Want dit het die manier verander waarop ek
die wêreld beskou het.

En dit het die manier verander waarop ek
myself beskou het.

Elke kultuur besit sy eie definisies van sukses.

Titels.

Posisies.

Geld.

Aansien.

Met verloop van tyd het ek geleer dat daar 'n
ander maatstaf bestaan.

Die mense wat bly.

Dié wat langs jou bly wanneer daar niks te wen is nie.

Dié wat aanhou om in jou te glo wanneer jy self sukkel om dit te doen.

Dié wat jou beste kant sien nog voordat dit na vore kom.

Baie van die mense wat hierdie rol in my lewe vervul het, was vroue.

En dit is onmoontlik om daardie werklikheid te ignoreer.

Die boeke vier dikwels die helde.

Die biografieë vier die hoofkarakters.

Die werklike lewe is veel eerliker.

Agter elke pad bestaan mense wat gehelp het om dit te bou.

Mense wat nie in die opskrifte verskyn nie.

Mense wat nie erkenning soek nie.

Mense wat moontlik maak wat ander onderteken.

Wanneer ek dink aan die vroue wat deur my storie getrek het, dink ek juis aan dit.

Aan hul vermoë om te sien.

Om te verstaan.

Om te ondersteun.

Om reg te stel.

Om vooruit te loop.

En bowenal om 'n eenvoudige waarheid te onthou.

Niemand bou werklik iets alleen nie.

Ons kan 'n werk onderteken.

Ons kan op 'n foto verskyn.

Ons kan 'n storie vertel.

Maar agter elke storie bestaan altyd 'n onsigbare gemeenskap.

In my geval het 'n belangrike deel van daardie gemeenskap 'n vroulike gesig gehad.

Daarom is die titel van hierdie drempel nie 'n provokasie nie.

Dit is 'n erkenning.

Want baie kere, lank voordat ek verstaan het wat besig was om te gebeur, het hulle dit reeds verstaan.

Die vroue het dit eerste verstaan.